

[Kalmæs]

Regeringen påstår, at der er en mulighed for at genforhandle i den nye aftale, og der står også nogle ord om, at spørgsmål og problemer, der fremover måtte opstå i forbindelse med bevillingen, kan gøres til genstand for forhandling. Men det siger jo blot, at bliver man uenige, skal man forhandle, og kan man ikke blive enige, skal man have en voldgift eller lade en domstol afgøre sagen, og det er der jo ikke noget særlig nyt i.

Vi kommer derfor til at se fremover, at der bliver masser af tovtækkeri, også om den aftale, der er indgået her. Der er allerede uenighed, kan vi se efter de pressemøder, der er holdt, og der kommer en endeløs række af slagsmål om aftalens fortolkninger i de kommende år.

Hvis vi derimod havde lavet en lovgivning, så havde det været en ny praksis, der var indledt, og så kunne vi fremover regulere energipolitikken ved hjælp af denne lovgivning.

Faktisk er det værre endnu, for det er også sådan, at den undergrundsløve, som vi netop fik lagt frem i går, ikke er fremsat som et resultat bare af forhandlinger i regeringen eller i regeringspartiet, den er i høj grad også blevet forhandlet med A. P. Møller. Der er en del love, som vi må forhandle med EF, desværre, før de bliver fremsat i folketinget, og nu ser vi altså, at når det drejer sig om udnyttelsen af vore ressourcer i undergrunden, så forhandles der med A. P. Møller, før nogen i folketinget får kendskab til sagen. Det synes vi er fuldstændig uacceptabelt.

Som undergrundsløvsforslaget ser ud nu, er det svært fuldstændig at vurdere, hvor mange undtagelser der bliver givet til A. P. Møller i forhold til øvrige koncessionshavere, der kommer ind, men at der bliver mange, er dog ret klart. Vi kan sammenholde resumeet af aftalen med undergrundsløven, men den er jo en rammelov, så før vi kender de enkelte koncessioner eller målet med dem, kan det være vanskeligt at sammenligne dem præcist. At der vil være mange undtagelser og store særrettigheder for A. P. Møller, fremgår dog klart.

Vi mener i SF, at en forudsætning for, at man kan få en fornuftig efterforskning og styring af udvindingstakten i Nordsøen, og også for, at vi kan få en fornuftig beskatning af de gevinster, der er ved udvinding af olie og gas i Nordsøen, er, at der er nogenlunde

lige vilkår for de firmaer, der arbejder i Nordsøen, og det er helt klart, at det opnås ikke med den trufne aftale og den undergrundsløve, som er fremsat.

Ser vi på resumeet af aftalen, må vi sige, at der er et skred i forhold til lovforslagene. Punkt for punkt er aftalen dårligere end de lovforslag, der er lagt frem, og det er derfor heller ikke så mærkeligt, at regeringen somme tider har lidt svært ved at forklare, hvorfor man har givet efter, når der faktisk var et flertal i folketinget for lovforslagene. Der bliver godt nok sat spørgsmålstegn ved, om der er et flertal i folketinget. Energiministeren siger således til Information for den 14.-15. marts, at han er helt sikker på, at der ikke var flertal for lovindgreb, efter at A. P. Møller var kommet med tilbud om aftalen. Men det betyder vel to ting. Det betyder for det første, at de radikale må have givet helt klar besked til regeringen om, at de ikke ville støtte lovforslagene, sådan som de var lagt frem, efter at der var kommet et tilbud fra A. P. Møller, og jeg vil da gerne høre fra det radikale venstre, om det er rigtigt, at der er givet en fuldstændig klar melding til regeringen om, at det radikale venstre ikke ville støtte lovforslagene, sådan som situationen var.

Den anden ting er, at det er forkert alligevel, at der ikke var et flertal, eftersom SF, VS og retsforbundet jo i høj grad har givet tilslutning til de grundlæggende ting i lovforslagene, og derfor var der efter al sandsynlighed – energiministeren kan i hvert fald ikke være sikker på, at der ikke var det, nærmest tværtimod – et flertal for noget, der minder meget om lovforslagene, ja, måske for selve lovforslagene her i folketinget. Det er altså forkert, det, energiministeren siger. Han kan i hvert fald ikke være sikker på det. Det ligger helt klart.

Det, regeringen vel har gjort, hvis den altså ikke simpelt hen er presset af de radikale til at gå ind i aftalen, er, at den har købt sig fri for truslen om en retssag, og den har betalt langt mere, end den nogen sinde kunne miste ved en retssag, for at få en aftale. En sådan retssag kunne den jo for øvrigt både efter egne juristers og juraprofessorers udsagn have vundet, og grunden til, at man så er gået ind på det, må være et håb fra regeringens side om, at man kunne slippe for risikoen og besværet i en retssag. Men jeg er